

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Veri & Pii Sacerdotis Idea Seu Vita R. D. Iacobi
Merlo-Horstii, Pastoris B. Mariæ Virginis In Pascvlo
Coloniæ, SS. Theol. Licent.**

Crombach, Hermann

Coloniæ, 1645

Informatio super statu rerum suarum Executoribus scripto relicta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14591

IN INFORMATIONE SVPER
 statu rerum suarum, Executoribus suis
 vsui futura, hæc idem piè memoriæ
 R. D. IACOBVS MERLO. HORSTIVS
 scripta reliquit.

1. **T**estamentum magnum non condidi, quia
 unde conderem, non habui, nec habere
 volui: Benefeci hæctenus, quibus potui, pro
 tenuitate mea, propinquis & pauperibus. Il-
 lis parum relinquere possum, his debetur, quod
 reliquum est.
2. In sumptus funerales parum fortè suppetet
 in prompta pecunia: quia nunquam studui col-
 ligenda pecunia, suppeditent velim DD. Execu-
 tores, recepturi ex venditione meorum mobi-
 lium.
3. Studiosè caui à debitis, & hoc scire Execu-
 toribus expediet: Consueui hæctenus singulis an-
 nis in Decembri circa finem Anni computare
 cum omnibus, quibuscum mihi toto anno nego-
 tium est, velut Pistore, Cereuisiario, Sartore,
 Sutore, cæterisq̄, ijsq̄ soluere & satisfacere
 per omnia, & curare singulariter, ne quid vet-
 ris debiti in nouum annum inferrem. Videan-
 tur ipsorum Quitantia. Hæc ibi.

O quam

O quàm paucos est hodie reperire, sic salutis propriæ, sic instantis iudicij & reddendæ Iudici seuerissimo rationis memores? Quàm pauci, dum valent & vigent, seipos ita scelerum reos agunt, testes ipsi sibi, iudices & tortores, ne iudicentur à Domino? Rari tales sibi Patronos adsciscunt, & dum abundant, amicos faciunt de mammona iniquitatis; vt in ple-rosque cadat ca iusta Moysis indignatio & optatio: *Gens absque consilio & sine prudentia: vtinam saperent, & intelligerent, ac nouissima prouiderent.* Qui, dum iam emortuis ferè membris iudicium imminet, tunc primùm condendi testamenti, confessionis & elemosynarum meminerunt: nec obulum quidem pauperibus elargituri, nisi relinquendi necessitas premeret: præmonuit huius lectores sui PARADISI paulò ante mortem, cum eum au-geret: & quæ cura scribendæ vltimæ voluntatis, quæ pauperum habenda ratio esset, rectè consuluit: sed antè conatus est opere perficere, quàm scriptis consignare. Sic autem Christum facit hominem instru-entem: *Maturè dispone domui tuæ, dum adhuc sana mens est in corpore sano:*

Deut. 32.

Paradis. sect. 7. §. 6. & 7.

Cõdendũ testamētũ tempore sanitatis.

Huc

Huc spectat, vt maturè condas testamentum, aliena restituas, liquidas rationes procures. Periculosè hæc in horam mortis differuntur, non sine graui sæpius iactura tum animæ tum rei familiaris. O quàm multi hic errant, qui vel ex negligentia, vel ex inani persuasione rem hanc differunt in horam mortis. & tum primùm rebus terrenis disponendis animum apponunt, cum terra iam linguenda erat. & celi salutisq; potior esse cura debebat: sic enim sollicitudo intempestiua mentem auocat à Deo, distrahit à cura salutis & animæ, & inuoluit curis seculi, adeoq; tempus vitæ residuum, sed breue & nimis pretiosum, soli q; beatæ mortis studio tribuendum, miserè perdit.

Quale verò debeat esse testamentum, In eo quæ ita profequitur: In condendo Testamentum *obseruanda* hoc potissimùm cura, vt sit æquum, pium & perspicuum, vt concordia sit non litium seminarium. Et inprimis sic dispone de bonis tibi à me concessis, vt ostendas te dispensatorem eorum à me constitutum esse, non dominum. Sanè, si negligas me, à quo habes omnia, nimis iniquus & ingratus es. Si tibi ipsi nequam es & parcus in animam tuam, cui bonus eris. Optimum sic dispensare bona temporalia, vt non amittas, immò per ea lucreris eternè.

De

Docet deinde, pauperibus in vita potius quàm morte benefaciendum esse, cauteq; prouidendum, ne legata pia vanæ laudis intentione vitientur.

Manus pauperum meum est gazophylacium, quod illic recondis, inuenies. Ante mortem itaque benefac amico tuo. & secundum vires tuas exporrigenis da pauperi, amicos autem de mammona iniquitatis tibi fac pauperes, vt cum defeceris, recipiant te in æterna tabernacula: sed, ô caca & stulta auaritia mortalium: thesaurizant & ignorant, cui congregent ea: habituri heredem post se, quem ignorant vtrum sapiens an stultus futurus sit. & ille dominabitur in laboribus eorum, quibus ipsi desudarunt: an est quidquam tam vanum? Non est magnum, dare pauperibus in morte, quod tecum auferre, aut quo diutius frui non possis, quodq; velis nolis, relinquendum est. Gratam quidem habeo omnem eleemosynam, eo tamen discrimine, vt vnus saepe nummus viuentis & sani gratie mihi sit, quàm centum morientis: nec enim tam censum, quàm affectum ego pondero: is verò quantò maior in viuentibus quàm morientibus, quos ferè relinquendi necessitas potius quàm pia voluntas liberales facit. Quæcumque verò alijs pro te facienda committere

vis,

vis, per te ipsum perficere stude; nam si moriens
in aeternum iueris supplicium, (verba Ioannis
Lansbergij) testamenti tui apparatus, pompa
funeralis, elemosyna ac sacrificia post mortem
quid conferunt damnato? Hæc potius, dum vi-
uis, mihi sacrificia, ut non solum à peccatis libe-
reris, sed etiam in gratia mea crescendo ad da-
mnationem non peruenias, sed à peccatis me
preseruante liber in bonis operibus ad finem us-
que perseueres. Hæc qui multis ante mor-
tem annis opere compleuerat, iure potuit
scriptis suis idem alijs faciendum præscri-
bere.

C A P V T XLII.

Epitaphium.

CYgneam iam Jacobi parænesin, quam
sibi viuens ut vitæ regulam concepit,
moriturus correxit, & alijs etiam offerri
voluit, libet auscultare, Epitaphium dico:
quod non tam voluit incidi lapidi fune-
rali, quàm omnium optarit fidelium in-
sculpi cordibus, ideoq; presentibus in fu-
nere distribui, quo cunctis relinqueret
testatam vltimam suam voluntatem, om-
nesq; ad serium salutis proprię curandę
studium inuitaret. Id verò est eiusmodi:
EPI.